

Sygn. akt II CSK 108/13

POSTANOWIENIE

Dnia 24 września 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Pietrkowski

w sprawie z wniosku E. B.
przy uczestnictwie K. S. B.
o podział majątku wspólnego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 24 września 2013 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczyni
od postanowienia Sądu Okręgowego w K.
z dnia 29 czerwca 2012 r., sygn. akt I [...] Ca [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. oddala wniosek adw. K. G. o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej wnioskodawczyni w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Pełnomocnik wnioskodawczynie E. B. w skardze kasacyjnej wniesionej od postanowienia Sądu Okręgowego z dnia 29 czerwca 2012 r. wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania oparł na przesłance opisanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Szczegółowa analiza uzasadnienia wniosku nie pozwala na stwierdzenie, że powołana przesłanka została wykazana.

Powołując się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej jako przesłankę wniosku o jej przyjęcie do rozpoznania, skarżący powinien wykazać, że popełnione przy ferowaniu zaskarżonego wyroku uchybienia w zakresie stosowania prawa miały kwalifikowany charakter i nie podlegały różnym ocenom, były więc dostrzegalne w sposób oczywisty dla przeciętnego prawnika (por. m.in. postanowienie SN z dnia 12 grudnia 2000, V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52, postanowienie SN z dnia 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001, nr 10, poz. 156). Tych wymagań skarżąca nie spełniła. Zawarte w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi wywody stanowią jedynie niedopuszczalną w postępowaniu kasacyjnym (art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.) polemikę z oceną dowodów i ustaleniami faktycznymi poczynionymi przez Sąd Okręgowy. Podnosząc zarzut naruszenia art. 33 pkt 10 k.r.o. pełnomocnik skarżącej wprost stwierdził,

że byłby on zasadny w innym, hipotetycznym stanie faktycznym, który on uznaje za prawidłowy. Nie wskazuje jednak na uchybienia, które mogłyby prowadzić do wniosku o błędach popełnionych w postępowaniu dowodowym. Nie świadczą o tym w szczególności pozbawione uzasadnionych podstaw zarzuty naruszenia art. 385 k.p.c. oraz art. 386 § 4 k.p.c. (por. postanowienie SN z dnia 29 kwietnia 2010 r., IV CSK 524/09, OSP 2012, nr 3, poz. 9 oraz wyrok SN z dnia 24 stycznia 2013 r., II CSK 279/12, BSN 2013, nr 3, s. 13).

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Pełnomocnik wnioskodawcy ustanowiony został przez sąd w celu udzielenia skarżącej pomocy prawnej w postępowaniu kasacyjnym. Skoro należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej z powodu jej oczywistej bezzasadności spowodowanej wadliwą konstrukcją skargi, to w istocie „pomoc prawna” nie została udzielona. Brak było zatem podstaw do uwzględnienia wniosku o przyznanie od Skarbu Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (zob. postanowienie SN z dnia 20 września 2007 r., sygn. akt II CZ 69/07, OSNC z 2008 r., nr 3, poz. 41, postanowienie SN z dnia 26 listopada 2010 r., IV CSK 332/10, nie publ., postanowienie SN z dnia 11 maja 2011 r., II CSK 699/10, OSNC-ZD C/2011, poz. 72).

aw

jw